

[Ib Thyregod.]

at vi principielt er positivt indstillet, er dermed ikke sagt, at vi principielt er positivt indstillet over for det kriterium, der er grundlag for lovforslaget. Forholdet er vel det, at der kan anlægges forskellige kriterier; i det forslag, som man i sin tid arbejdede med, var der tale om et andet kriterium end det her valgte.

Men jeg vil gerne fremhæve to bøger, hvis udlevering vi specielt vil finde urimelig, nemlig Flatøbogen og Ældre Edda, to bøger, som ikke vedrører islandske forhold, men fællesnordiske forhold, som vedrører bl. a. Færøerne og Grønland. Den højtærede Grønlandsminister udtalte også ved første behandling, at han mente, det havde betydning for Danmark at bevare Flatøbogen. Vi har senere, for øvrigt efter at udvalgsbetænkningen var afgivet, fået en skrivelse fra Grønlandsministeriet med udtalelser fra universitetet om disse spørgsmål.

Den rigtige fremgangsmåde havde vel været, at man var kommet til enighed med ejerne, med universitetet og kommissionen, om disse spørgsmål og så havde ydet den gave, man på dette grundlag kunne give. Men at medtage disse, blot fordi man fra Islands side i særlig grad nærer forkærlighed for disse bøger, som ikke i øvrigt falder inden for det kriterium, lovforslaget angiver, forekommer mig ikke rimeligt. Dertil kommer, at det er præciseret fra dansk side, at der er tale om en gave. I den forbindelse synes det ejendommeligt, at man fra Islands side har sagt, at man ikke vil føle sig tilfredsstillet ved denne gave, hvis man ikke får udleveret disse to bøger, som falder uden for kriteriet. Dette er også for det mindretal, jeg tilhører, et punkt af en vis betydning.

Jeg vil gerne sige til afslutning om dette spørgsmål, at jeg tror, også det mindretal i udvalget, som jeg er med i, ville have tilsluttet sig en principiel udtalelse om en principiel positiv indstilling over for løsningen af spørgsmålene. Men lovforslaget skulle forceres igennem, det kunne ikke vente — jeg kan nævne, at spørgsmålet om en sådan principiel foreløbig betænkning blev rejst under udvalgsarbejdet, men ikke kunne gennemføres — forslaget skulle gennemføres uanset de mange betænkeligheder, jeg har omtalt. Det er årsagen til, at det

mindretal, hvortil jeg hører, ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Poul Møller: Jeg vil gerne til indledning gøre en bemærkning om den tone, der har præget debatten om dette spørgsmål rundt omkring i landet. Det ærede medlem hr. Alsing Andersen var inde på det; det ærede medlem talte om, at der var ført en ensidig kampagne fra videnskabens side, og det ærede medlem føjede til, at videnskabens fremgangsmåde havde været fagegoistisk, institutegoistisk og nationalegoistisk. Jeg ser i Kristeligt Dagblad i dag, at det problem, vi her drøfter, slås op til Danmarks Algerieproblem. Herigennem gøres der jo et forsøg på at lægge bånd på hele denne debat. Jeg vil ikke mene, at man overhovedet kan kritisere videnskabsmændene for deres fremgangsmåde. Det, der snarere er karakteristisk for den stemning, som man prøver på at fremkalde eller oppiske fra det ærede medlem hr. Alsing Andersens side, fra socialdemokratiets side, fra Kristeligt Dagblads side, er, at man vil gøre enhver, der er modstander af denne udlevering, til chauvinist, til nationalegoist, til fagegoist, til institutegoist, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen sagde.

Jeg synes, det er meget, meget forkert, at der ikke her i landet kan føres en debat om udleveringen af disse værdifulde håndskrifter, om denne videnskabelige samling, uden at de mennesker, der står på videnskabens standpunkt, og videnskabsmændene selv bliver betragtet som chauvinister, og uden at vi, der er modstandere af denne udlevering, skal beskyldes for at svare til det franske højres Algeriemodstandere og nærmest bliver betragtet som generaler, der laver oprør og lignende ting. Det havde været værdigt, om man også kunne respektere sine modstandere, for det er vel trods alt det, der er demokratiets største værdighed, at man kan respektere, at der er nogle, der er uenige med én selv. Men i stedet for laver man denne åndelige påvirkning og benævner modstanderne som det, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen kalder fagegoister, institutgoister, nationalegoister, skønt sandheden er, at det, vi skal tage stilling til, er, om videnskabelige synspunkter skal fejles til side af hensyn til nationalegoistiske synspunkter. Det er sagens